

عنوان مقاله:

ارائه الگوهای پیشنهادی سکونت گاه های غیر رسمی نمونه موردی: شهر شیراز

محل انتشار:

نهمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و توسعه شهری پایدار ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمدعلی خانی زاده - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، اداره کل تشخیص و وصول درآمد شهرداری شیراز، ایران

علیرضا دهقان - دانشجوی مهندسی شهرسازی، موسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

اسکان غیررسمی، از پیامدهای نامطلوب شهرنشینی در جهان معاصر است که به ویژه در نتیجه صنعتی شدن شتابان و نابرابریهای منطقه ای شکل گرفته و شهرها و خصوصا کال نشهرهای کشور را با مسائل عدیده‌های مواجه ساخته است. طبق آمار ارائه شده در برنامه اسکان بشری سازمان ملل (۲۰۰۳) از هر سه نفر در جهان یک نفر در خالل ۳۰ سال آینده، زندگی خود را در مناطق حاشیه شهرها و سکونت گاه های غیرقانونی طی میکند. این تحقیق به بررسی علل شکل گیری سکونتگاه های غیررسمی در منطقه ۷ شهر شیراز میپردازد. آمارهای پایه ای دادهها مربوط به سال ۱۳۹۰ و پیمایش میدانی میباشد و جهت مطالعه و بررسی بهتر بین خانوارهای نمونه اجراء گردید. اعتبار آزمون با کمک فرمول آلفای کرونباخ: ۰/۶۲ بدست آمد. روش تحقیق توصیفی- تحلیلی است. جامعه آماری تحقیق کل خانوارهای موجود در محلات هدف بوده است که با استفاده از روش نمونه گیری خوشه ای ۱۰۷ نفر انتخاب و پرسشنامه ها بین آنها توزیع گردید. جهت تجزیه و تحلیل دادهها از نرم افزار SPSS استفاده شده است. نتایج تحق یق نشان میدهد که یکی از راهکارهای مهم و اصلی جهت ساماندهی و حل بسیاری از مشکلات خانوارهای اسکان یافته، توانمندسازی ساکنان و احیای بافت کالبدی و ارتقاء فعالیتهای اقتصادی، اشتغال زایی، ایجاد فرصتهای شغلی جدید و افزایش درآمد است. راهکار دیگری که میبایست مورد توجه مسئولین قرار گیرد بهسازی مساکن قابل تخریب است که به علت عدم امکان تملک توسط ساکنین در آنها نیاز به بررسی و اتخاذ روشی جهت بهبود اسکان در سکونتگاه های دارای مساکن درحال تخریب است.

کلمات کلیدی:

شهرنشینی، اسکان غیر رسمی، توانمند سازی، منطقه ۷ شهر شیراز.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1434245>

